

A kereszti üzenete

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Apostolok cselekedetei 13:16-47;
1Korinthus 1:17-31; 2:1-5; Kolossé 1:20; 1Péter 2:24

„Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje” (1Kor 1:18).

A római író és szónok, Ciceró azt mondta Róma népének, hogy még csak ne is gondoljanak a keresztre, annyira rettenetes kivégzési mód volt. Jól mutatja Ciceró kijelentése, aki Jézus születése előtt fél évszázaddal meghalt, hogy milyen megvetéssel tekintettek a rómaiak a keresztre.

Ezzel szemben Pál így írt: *„a keresztről való beszéd... Istennek ereje”* (1Kor 1:18). Számára a kereszti Isten és ember megbékélésének eszköze (Ef 2:16; Kol 1:20), Jézus alázatának legfőbb szimbóluma (Fil 2:8), ahol megfizette felmérhetetlen adósságunkat (Kol 2:14).

Pál válasza a Korinthusban kialakult problémákra a kereszti volt. Nem kell sokáig olvasni 1Korinthus levelét ahhoz, hogy rájöjjünk, az apostolt egy fő dolog aggasztja: a gyülekezeten belüli megosztottság. Annyira zavarja, hogy közvetlenül az üdvözlések (1Kor 1:1-3) és a hálaadás szakasza (1Kor 1:4-9) után elsőként ezzel a témával foglalkozik (1Kor 1:10-17). A héten a keresztről szóló erőteljes üzenetre figyelünk, mint ami a megoldást jelenti erre a problémára, de Korinthus többi bajára is.

KERESZT EVANGÉLIUMA

Pál azt mondja, hogy számunkra a kereszt üzenete Isten ereje. Nem meglepő, hogy központi üzenetében „*Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítetttről*” (1Kor 2:2) beszél.

Olvassuk el 1Kor 1:17-31 szakaszát! Milyen fontos pontot emel itt ki Pál?

1Kor 1:18-31 szakaszában az apostol szembeállítja egymással az emberi balgaságot és Isten bölcsességét. A kereszt jól bemutatja az ember legrosszabb és Isten legjobb oldalát. Ennek a szakasznak a bevezetője 1Kor 1:17 verse. Krisztus keresztje nem veszítheti el erejét (1Kor 1:17, RÚF), ezért is kell az igehirdetésünkben központi helyet kapnia a kereszt üzenetének (lásd még 1Kor 2:2).

Pál elmondja, hogy Krisztus nem keresztelni, hanem az evangéliumot hirdetni küldte el. E kijelentéssel kapcsolatban két fontos dolog megjegyzendő. Először is a görög *apostelló* („küldött”) szó ugyanabból a gyökből származik, mint az *apostol*. Tehát Pál alapvető apostoli feladata az evangélium hirdetése volt. Másodszor pedig a szavai nem azt jelentik, hogy a keresztelés nem fontos, vagy legalábbis nem olyan lényeges, mint a prédikálás. Valójában azokat marasztalta el, akik túlzottan hangsúlyozták, hogy ki keresztelte meg őket, ahelyett, hogy Jézust emelték volna ki, akinek a nevében megkeresztelkedtek.

A „*bölcselkedő beszéd*” (1Kor 1:17, RÚF) kifejezéssel Pál nem arra utal, hogy önmagában az ékesszólás rossz lenne. Itt az a lényeg, hogy emberi bölcselkedés ne homályosítsa el a kereszt üzenetét. Ez a kifejezés a görög-római szónoklatokra utal. Athénban Pál a logika, a tudomány és a filozófia eszköztárát felhasználva érvelt, de csekély eredménnyel. Ezért „Elhatározta, hogy Korinthusban más módszert követ, amellyel a felületesek és közömbösek figyelmét igyekszik lekötni. Eldöntötte, hogy gondosan kerüli a bonyolult érvelést és vitát, és a korinthusiak között nem akar másról beszélni, mint Jézus Krisztusról, »*róla is mint a megfeszítetttről*«” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 162. o.).

A bonyolult érvelések hogyan homályosíthatják el a kereszt üzenetét? Mi az oka annak, hogy a megfeszített Jézus Krisztus hirdetése több gyümölcsöt termett Korinthusban, mint a logikus, tudományos é filozófikus érvelés Athénban? Van, amikor az evangélium hirdetését segítheti a logikus, filozófikus és tudományos megközelítés

BOLONDSÁG AZOKNAK, AKIK ELVESZNEK

Az emberi bolondságot Isten bölcsességével szembeállítva Pál kijelenti, hogy „a keresztről való beszéd bolondság... azoknak, akik elvesznek” (1Kor 1:18). 1Kor 1:18-31 szakaszában ez az első a bolondságra tett hat utalás sorában.

Olvassuk el 1Kor 1:20-21, 23, 25 és 27 verseit! A bolondságra vonatkozó utalások miként segítenek megérteni Pál szavait, amelyek szerint a kereszti üzenete bolondság azoknak, akik elvesznek?

1Kor 1:18 versében a *mória* görög szó szerepel, ami azt jelenti, hogy „bolondság”. Az Újszövetségben ötször fordul elő, csak 1Korinthus levélében (1Kor 1:18, 21, 23; 2:14; 3:19). Ezen kívül még ugyanebbe a szócsaládba tartozó szavak számos alkalommal megjelennek az Újszövetségben, több szintén 1Korinthusban. 1Kor 1:18, 23 verseiben a bolondságra tett utalás nem a korinthusiak értelmi képességeit szólja le, hanem arra irányítja a figyelmet, hogy nem hajlandók figyelembe venni az evangélium igazságát. Ebből következően Pálnak szembe kellett szállnia az erkölcstelen magatartással és gondolattal, a helyes megítélés hiányával, sőt még az Isten elleni lázadással is. Ez magyarázza, hogy az apostol miért beszél annyit erről a témáról az egész levélben. Gondoljunk bele, milyen helyzetbe került Pál ebben a városban! Olyan helyre érkezett, ahol az emberek büszkélkedtek az „ismereteikkel”, „bölcsességükkel”, kulturáltságukkal és műveltségükkel. Ilyen körülmények között beszélt egy galileai zsidóról, a Názáreti Jézusról, akit a rómaiak keresztre feszítettek, ám Ő feltámadt – és mindez azért történt, hogy megfizessen az egész világ bűneiért, nemcsak az övékéért. *Vajon komolyan vehető ez az ember? Viccel talán?* Ez nem valamiféle mély, filozófiai elv volt, amit elemezni, analizálni lehetne a filozófia eszközeivel; esztelenségnek, értelmetlenségnek tűnt, amit az okos, művelt korinthusiak nem vehettek komolyan. Pál üzenete a pogányok szemében balgaságnak tűnt, de sok zsidó számára a kereszti üzenete még rosszabbul hangzott. Ugyan melyik izraelita számított arra, hogy Róma keresztre feszíti a Messiást? Neki kellett volna legyőznie a rómaiakat, nem a keresztre kerülnie! Tehát kezdettől fogva sok minden szólt Pál ellen, mégis megnyert az evangélium számára zsidókat és pogányokat is. Mi ennek az üzenete? Bármilyen ellenállással is találjuk szemben magunkat, Istennek vannak olyan emberei, akik nyitottan hallgatják az igazságot. Nekünk pedig készen kell állnunk arra, hogy Ő felhasználjon bennünket az elérésükre, bárhol is legyenek, olyan helyeken, amelyek ma éppen annyira rosszak, vagy talán rosszabbak is, mint Korinthus volt.

ISTEN EREJE AZOKNAK, AKIK MEGTARTATNAK

1Kor 1:18 üzenete egészen világos, félreérthetetlen. Hogy kinek mit jelent a kereszt, az attól függ, hogyan tekint rá. Az Isten ellen lázadóknak bolondság, de erő azoknak, akik üdvösségre vágnak.

Olvassuk el 1Kor 1:20 és 1Pt 2:24 verseit! Mit vitt végbe Jézus értünk a kereszten?

Láttuk, hogy az evangélium hirdetésekor kerülni kell a „bölcseledő beszédet”, „*hogy Krisztus keresztje el ne veszítse erejét*” (1Kor 1:17, RÚF). 1Kor 1:17 fényében könnyebben érthető, hogy a bolondságnak miért Isten ereje az ellentéte, és nem az emberi bölcsesség (1Kor 1:18). Az emberi bölcsességgel olyannyira ellentétben álló kereszt mutatja be, hogy valójában mennyire balga az emberi bölcsesség.

1Kor 1:18 görög szövege arra utal, hogy „*akik elvesznek*”, a tetteik következményeit kapják meg: „Mert a kereszt üzenete bolondság azoknak, akik tönkreteszik magukat”. A görög *apollümi* („elvész”) ige jelentheti még azt is, hogy „elpusztít”, „romlásba dönt” (Jn 10:10), és 1Kor 1:19 versében a fordítása ez: „*véget vetek*” (RÚF).

Mi történik itt? Az elveszettekre vonatkozó kijelentésnek Pál a 18. versben adja meg a bibliai alapját, a 19. versben pedig Isten szavait idézi Ézs 29:14 verséből. A 19. versben Isten áll a pusztítás mögött, ami látszólag ellentmond az előbbieken említett önpusztító gőgnek. Azonban nincs itt ellentmondás. Arról van szó, hogy Isten elpusztítja azt, aki már pusztítja önmagát.

Az elveszettekkel szemben pedig a „*megtartatunk*” (1Kor 1:18) kifejezés arra utal, hogy a megváltás egyedül Istentől jön. Pál azt mondja, hogy [Isten] ment meg bennünket, nem mi mentjük meg magunkat, arra mi természetesen nem lennénk képesek. Az üdvösségünk külső forrásból származik. A pusztulást az ember saját magának okozza, de a megmenekülést csak kaphatja, hiszen az kegyelmi ajándék a bűnösöknek. 1Kor 1:21 verséből világos, hogy Isten menti meg a hívőket. Ebben az értelemben bolondság, ha az ember visszautasítja azt, amit Isten felajánlott az emberiségnek Krisztus keresztye által (1Kor 1:30), ezzel hoz pusztulást a saját fejére.

„Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban” (Róm 6:23). Hogyan fejezi ki ez a vers is éppen azt, amit 1Kor 1:18-19 verseiben mond Pál?

KERESZTRE FESZÍTETT MESSIÁS

Pál azt írta, hogy *„egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet keresnek”* (1Kor 1:22). A zsidók nem a keresztlétet várták – Isten, a Messiás keresztre feszítését –, és a görögök sem ilyen bölcsességet kerestek. Ez a gondolat mindannyiuk váradalmával ellentétes volt.

Csak olvassuk el, hogyan reagáltak a tanítványok Jézus kereszthalálának lehetőségére (lásd Mk 8:31-32; 9:30-32; 10:32-34), hogy jobban megértsük, főként a zsidók mennyire idegennek, visszataszítónak találták még ennek a gondolatát is! A zsidók azt várták, hogy a Messiás legyőzi a rómaiakat, de nem ez történt, legalábbis nem a „legyőzés” világi, katonai értelmében.

A keresztények számára a keresztlét már évszázadok óta a hit szimbóluma, ezért a 21. századi hívők nem értik, milyen tébolyult gondolatnak tűnt az 1. században élők számára, hogy az Istent keresztre feszítik. Pontosan azért kell a lehető legalaposabban elgondolkodni rajta, mert annyira megdöbbentő az üzenete. Az egész világmindenség előtt teljesen világossá teszi a keresztre feszített Megváltó bemutatása, hogy milyen messze kész volt Isten elmenni a megváltási terv végrehajtásáért. Nekünk, földi bűnösöknek éppen elég megdöbbentő a keresztlét gondolata – hogy az Úr meghalt a kereszten –, akkor képzeljük csak el, mit jelenthetett ez a büntelen lényeknek, akik a mennyben ismerték és imádták az Úr Jézust!

Olvassuk el ApCsel 13:16-47 szakaszát (főként a 26., 38. és 47. verset)! Mit tanít ez a rész a keresztlét jelentőségéről?

Pál elmondja: Krisztus küldte el, hogy hirdesse az evangéliumot, ezért prédikált a megfeszített Megváltó üzenetéről (1Kor 1:23). Ezt a gondolatot folytatja 1Kor 2:1-5 szakaszában. Az apostol hűségesen teljesítette Krisztustól kapott megbízatását. Az evangéliumot nem *„nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel”* (1Kor 2:1) hirdette, hanem csak a megfeszített Krisztusra összpontosított (1Kor 2:2). Beszéde és üzenete nem *„az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével”* (1Kor 2:4, RÚF), mert szembeötlő a különbség az emberek bölcsessége és Isten ereje között (1Kor 2:5).

A Messiás kereszthalála a zsidók és a görögök számára is teljességgel elképzelhetetlen volt. Mit árul ez el arról, hogy Isten nem mindig a mi elvárásaink szerint cselekszik? Miért fontos jól érteni ezt, főleg ha nem a reményeink szerint alakulnak a dolgok?

KRISZTUS – ISTEN EREJE ÉS BÖLCSESSÉGE

1Kor 1:19-20, 30-31 verseiben Pál arról beszél, hogy óriási a különbség Isten és az ember bölcsessége között, amelyek kölcsönösen kizárják egymást. Figyeljük meg, Pál nem utasítja el magát a bölcsességet, csak azt az emberi bölcsességet, amely versengeni próbál Istennel. Emberi bölcsesség nem szabadíthat meg a bűntől, egyedül Krisztus, Isten bölcsessége végezheti ezt el. Lásd az alábbi táblázatot!

de nekünk, kik megtartatunk	[a kereszti üzenete] Istennek ereje	1Kor1:18
ámde... az elhívottaknak	Krisztus [az] Isten ereje	1Kor 1:24, ÚRK

1Kor 1:18 és 24 egyaránt arra mutat, hogy Krisztus az Isten ereje, abban az értelemben, hogy van hatalma megmenteni az embereket bűneikből. „...*tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket*” (1Kor 1:21, ÚRK). A „*nekünk, kik megtartatunk*” (1Kor 1:18), „*a hívők*” (1Kor 1:21) és „*az elhívottak*” (1Kor 1:24, ÚRK) kifejezések ugyanarra a csoportra utalnak, nevezetesen azokra, akik a hit általi üdvösség tapasztalatát élik meg. Krisztus evangéliuma „*Isten ereje... minden hívő üdvösségére*” (Róm 1:16, ÚRK). Krisztus nemcsak Isten ereje, hanem bölcsessége is. Ez azt jelenti, hogy Isten általa szállt szembe a bűn problémájával és oldotta meg azt, amire az emberi bölcsességnek nincs ereje. E világ bölcsessége nem tudja megismertetni Istent az emberekkel (1Kor 1:21), viszont Krisztus által bölccsé válhatunk a üdvösségre (2Tim 3:15).

Olvassuk el 1Kor 1:24-29 szakaszát! Figyeljünk azokra a szavakra, hogy „bolondság”, „erőtelen”, „erő” és „bölcs”! Mit fejez ki itt Pál?

1Kor 1:24-29 szakaszát olvasva figyelniünk kell a „bolond” (vagy „bolondság”) és az „erőtelen” (vagy „erőtelenység”) szavakra is. Itt az a lényeg, hogy az emberi bölcsesség a kereszti üzenetét talán bolondságnak vagy gyengeségnek tekinti. Ám „*az Isten bolondsága bölcsőbb az embereknél, és az Isten erőtlensége erősebb az embereknél*” (1Kor 1:25). Ez nem azt jelenti, hogy Isten balga vagy gyenge volna, hanem a kifejezés csupán arra utal, hogy Isten ereje és bölcsessége jóval felülmúl minden emberit.

Időzzünk még annál a résznél, hogy „nem sokan vannak köztetek, akik emberi megítélés szerint bölcssek, hatalmasok vagy előkelők” (1Kor 1:26, RÚF)! Mi ennek az üzenete számunkra?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Golgota” c. fejezet, 649-665. o.

„Sokak fejében, akik a mostani korban élnek, a Golgota keresztyét szent emlékek veszik körül, szent gondolatok kapcsolódnak a keresztre feszítés eseményeihez. De Pál idejében iszonyodva és rémülettel tekintettek a keresztre. Az emberiség Üdvözítőjeként bemutatni valakit, aki kereszthalált halt, természetszerűen gúnyt és ellenállást váltott ki.

Pál jól tudta, hogyan fogadják majd üzenetét a korinthusi zsidók és görögök... Zsidó hallgatói közül sokakat bosszantott a hirdetett üzenet. A görögök véleménye szerint szavai értelmetlen bolondságok. Gyengeelméjűnek tekintették próbálkozásáért, hogy bemutassa, a kereszthogyan kapcsolódik az ember nemesbedéséhez vagy megváltásához. Pál számára azonban a kereszth legfőbb érdeklődésének tárgya volt. Amióta a keresztre feszített Názáreti követőinek üldözésében meg lett akadályozva, soha nem szűnt meg a kereszthet dicsőíteni. Abban az időben kapta Isten végtelen szeretetének kijelentését, mely Krisztus halálában lett láthatóvá, és ez csodálatosan átalakította életét, és minden tervét, szándékát a mennyel hangolta össze... Saját tapasztalatából tudta, hogy amikor a bűnös megismeri az Atya szeretetét, mely Fia áldozatában látható, és enged az isteni befolyásnak, szíve megváltozik, és attól kezdve Krisztus lesz számára minden mindenkiben” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 163. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A Gecsemáné kertben mondta Jézus: „*Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár*” (Mt 26:39, RÚF). Mit fejez ki ez az imádság arról a végtelen nagy árról, amit Jézus fizetett értünk a kereszth?
- 2) „*Mert az Isten bolondsága bölcsőbb az embereknél*” (1Kor 1:25) – mondja Pál. Milyen tekintetben különbözik annyira Isten bölcsessége az emberekéétől?
- 3) A megfeszített Krisztusról szóló üzenet botránykő volt a zsidók számára, a görögök pedig bolondságnak tartották. Amikor ma beszélünk az emberekkel, milyen bibliai témák váltanak ki hasonló hatást? Miért?
- 4) Pál kijelenti, hogy „*A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait*” (1Kor 2:14, ÚRK). Hogyan beszélhetünk nekik Jézusról úgy, hogy megérintse a szívüket? Vagy talán csak a cselekedeteink hatnak rájuk?

FAZEKAS PIROSKA:

BÚCSÚ

*„Mikor pedig eljött az időnek teljessége,
kibocsátotta Isten az Ő Fiát...”*

Galata 4:4

Ott álltak ketten;
megölelték egymást
hosszan.
Csend volt.
Hát itt az idő;
Az Univerzum feszülten
figyelt.
Végtelen szeretet,
s a Lélek meleg ragyogása
borította be Őket.
A holnap sötét és fájdalmas,
mégis reményteli várakozás,
öröm suhant át arcukon.